

РЕШЕНИЕ

№ 298

гр. София, 18.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в закрито заседание на 18.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

като разгледа дело номер **11832** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.294-298 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалбата на Л. М. М.- К., чрез пълномощника й адв.Е., срещу Отказ за прекратяване на изпълнителното производство по изпълнение на административно наказание „лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 3 месеца“, обективиран в Писмо рег. №433200-116688 от 16.11.2010 г. на началника на отдел „Пътна полиция“-СДВР.

Незаконосъобразността на акта е аргументирана с доводи за изтекла абсолютна давност по чл.82, ал.3, вр.чл.82, ал.1, б.“б“, предл.2-ро ЗАНН.

В изпълнение на определение от з.з. на 29.12.2020 г. /л.52/, на 07.01.21 г. ответникът е изпълнил задължението си по чл.297, ал.3 АПК.

Жалбата е допустима-налице са положителните, съотв.липсват пречките, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, по следните съображения от фактическа и правна страна:

Между страните не е спорно от фактическа страна, а и от данните по адм.преписка се установява, че на жалбоподателката Л. М. М.- К. по реда на чл.78а, ал.4 НК е наложено, с решение от 06.07.2015 г. по н.а.х.д. №14892/2013 г. на Софийския районен съд, изменено с неподлежащо на обжалване решение от 01.02.2016 г. по в.н.а.х.д. №4348/2015 г. на Софийския градски съд, административно наказание „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от три месеца. Следователно решението, в частта на размера на наложеното адм.наказание при

освобождаването от наказателна отговорност при условията на чл.78а НК за извършеното престъпление по чл.343, ал.3, предл.последно, б.“а“, предл.2-ро, вр.ал.1 от НК, в случая е влязло в сила на 01.02 2016 г.

Видно от Писмо рег.№433200-106929, подписано за началник отдел ПП“СДВР от комисар В. П., съгл.Заповед №513з-14487/20.10.20 г., процесното наказание е преведено в изпълнение, считано от 21.10.20 г. до 21.01.21 г., което в съответствие с твърденията в жалбата изглежда да се е случило по повод подадена молба от Л. М. М.-К. за подновяване на свидетелството ѝ за управление на моторно превозно средство /СУМПС/, поради изтичането на срока му на действие.

С молба /наим.“жалба“/ вх.№43300-110771/30.10.20 г., Л. М. М.- К. се е позовала на изтеклата давност по чл.82, ал.5 НК и е поискала от началника на КАТ-С. да ѝ бъде издадено СУМПС.

С оспореното пред съда писмо по същество е постановен отказ за прекратяване на изпълнението на процесното наказание.

В производството за освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание /чл.78 а НК/ се прилагат разпоредбите на чл.375-чл.380 НПК, като чл.379 и чл.380 НПК препращат към ЗАНН само по отношение на нормите на чл.17-чл.21 ЗАНН и реда за възобновяване на делото. Нормата на чл.82 ЗАНН не е сред тях. Поради това и като съобрази, че административното наказание е наложено за извършеното престъпление чрез освобождаване от наказателна отговорност /а не за извършено административно нарушение/, този съдебен състав споделя мнението, че е приложима изпълнителната давност по НК /а не по ЗАНН, както се твърди в жалбата до съда/, която в случая обаче също е била изтекла към датата на превеждане в изпълнение на наказанието.

Съгласно чл.82, ал.1, т.5, вр.т.1-т.4 и ал.2 НК, наложеното наказание „лишаване от право да се управлява моторно превозно средство“ не се изпълнява, когато са изтекли 2 години от влизане в сила на присъдата, съотв.решението по чл.378, ал.4 НПК.

По делото няма данни изпълнителната давност да е спирала или прекъсвала, а освен това съгл.чл.82, ал.4 НК, независимо от спирането или прекъсването на давността наказанието не се изпълнява /абсолютна изпълнителна давност/, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в алинея 1. В случая абсолютната изпълнителна давност е изтекла на 01.02.2019 г., поради което и възражението на Л. М. М.- К. , направено с молба /наим.“жалба“/ вх.№43300-110771/30.10.20 г. е било основателно. Като е отказал да прекрати на това основание изпълнението на наказанието с оспорения пред съда акт, ответникът е нарушил закона.

Наказанието лишаване от право да се управлява МПС, независимо дали е наложено за извършено административно нарушение с наказателно постановление или решение или е наложено за извършено престъпление с присъда или решение по чл.378, ал.4 НПК при освобождаване от наказателна отговорност, по арг. от чл.81, ал.1 ЗАНН и чл. 237, ал.1 ЗИНЗС, се изпълнява от органите, които признават това право и контролират упражняването му.

Съгласно чл.159, ал.1, т.1 от ЗДвП, министърът на вътрешните работи определя условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторно превозно средство. В изпълнение на тази законова делегация е приета Наредба № I-157/01.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина. Според разпоредбата на чл.4, ал.1 от с.н., свидетелство за управление на МПС се издава от

звената „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ и областните дирекции на Министерството на вътрешните работи /ОДМВР/, според постоянния адрес на лицето. В случая по делото е безспорно, че постоянният адрес на жалбоподателката е в [населено място]. Следователно компетентен орган по изпълнението е началникът на отдел „Пътна полиция“-СДВР. Оспореният акт е издаден от негово име по заместване от главен инспектор Д. Д., съгл. Заповед №513з-14670/26.10.2020 г., приложена към молбата от 07.01.21 г.

Характерът на решението по чл.378, ал.4 НПК е на правораздавателен акт, който се изпълнява от административен орган по смисъла на § 1, т.1 АПК и при липса на друг, предвиден в ЗАНН и ЗИНЗС ред, редът е този регламентиран в дял пети АПК.

Съгласно чл. 294 от АПК на обжалване подлежат постановленията, действията и бездействията на органите по изпълнението. В случая орган по изпълнението по смисъла на чл. 271 от АПК е началникът на отдел „Пътна полиция“-СДВР и същият е следвало на основание чл.282, ал.1 т.9 АПК, вр. чл.82, ал.4, вр. чл.82, ал.1, т.5, вр.т.1-т.4 и ал.2 НК, да уважи възражението на Л. М. М.- К. и да прекрати изпълнението. Като него е направил, органът е постановил незаконосъобразен акт, който се отменя от съда, а преписката се връща за постановяване на дължимия от него акт.

При този изход на спора, основателно е и искането на жалбоподателя за присъждане на разноски, които в доказани им размер възлизат общо на 510 лева, от които 10 лева заплатена държавна такса и 500 лева заплатено възнаграждение за защита, осъществена от един адвокат.

Мотивиран така, Административен съд София град, По, 23-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Л. М. М.- К., чрез пълномощника ѝ адв.Е., Отказ за прекратяване на изпълнителното производство, обективиран в Писмо рег. №433200-116688 от 16.11.2010 г. на началника на отдел „Пътна полиция“-СДВР.

ВРЪЩА ДЕЛОТО като преписка на началника на отдел „Пътна полиция“- СДВР за ново произнасяне при съобразяване с указанията по тълкуването и прилагането на закона в мотивите към решението.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на Л. М. М.- К., ЕГН [ЕГН] сумата в размер на 510 /петстотин и десет/ лева, разноски за съдебното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване /чл.298, ал.4 АПК/.

Решението да се съобщи на страните за сведение чрез изпращане на преписи от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: